

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 540/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z 24 czerwca 2020 r. w sprawie II K 608/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. L.	Przelewy z rachunku bankowego H. L. na poczet alimentów obciążających oskarżonego	potwierdzenia transakcji	213-214,223-224,228, 229-231
2.1.1.2.	M. L.	wezwanie do zapłaty zaległych alimentów	wezwanie	212
2.1.1.3.	M. L.	podwyższenie alimentów należnych od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej E. K.	kopia wyroku podwyższającego alimenty	211
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1, 2.1.1.2	Przelewy z rachunku bankowego H. L., wezwanie do zapłaty zaległych alimentów	Fakt dokonania tych transakcji bankowych, a także tożsamości osoby wpłacającej i odbiorcy nie był w sprawie sporny. Należy jednak pamiętać, że wpłata alimentów dokonana za oskarżonego przez inną osobę w tym przypadku jego matkę nie jest tożsama z alimentowaniem przez osobę zobowiązaną do alimentacji. Jak przyjmuje się w orzecznictwie fakt zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych uprawnionego kosztem znacznego wysiłku osoby współzobowiązanej do alimentacji albo		

przez inne osoby, nie zobowiązane, nie wyłącza ustawowego znamienia narażenia na niemożność zaspokojenia tych potrzeb (por. wyrok SN z 9 czerwca 1976 r. VI KZP 13/75). Innymi słowy, to że za oskarżonego alimenty płaciła jego matka nie oznacza, że doszło do dekompletacji znamion występku z art. 209 § 1 kk, skoro oskarżony de facto nie wywiązywał się z osobistego obowiązku łożenia na utrzymanie własnej córki. Oczywiście pokrywanie zaległości alimentacyjnych, płacenie alimentów bieżących przez osobę nieuprawnioną, może mieć wpływ na społeczną szkodliwość takiego zaniechania ze strony osoby zobowiązanej, jako że de facto nie dochodzi tutaj do pokrzywdzenia osoby uprawnionej do alimentacji, która otrzymuje gotówkę na własne utrzymanie. Jest to to jednak kwestia odrębna od odpowiedzialności karnej dłużnika alimentacyjnego.

Oceniając w/w dowody sąd rejonowy, jako że doszło do uchYLENIA wyroku, po to aby w ogóle rozpoznano w I instancji czyn zarzucany oskarżonemu aktem oskarżenia w kontekście ustalenia, czy alimenty bieżące zostały pokryte (pomijając kwestię osobistej odpowiedzialności oskarżonego) musi też wziąć pod uwagę, iż przed dokonaniem wpłat przez H. L. nastąpiło wszczęcie egzekucji komorniczej zaległych świadczeń alimentacyjnych (od 2012 r.). W takim układzie, jak przyjmuje się w orzecznictwie o tym na poczet którego długu i w jakiej wysokości wpłata ma być zaliczona, w razie wszczęcia egzekucji, decyduje tylko i wyłącznie komornik z zastosowaniem art. 1023 i następnych kpc (por. post. SN z 14.1.1957 r., IV CR 589/55). Zatem niewykluczone, bo nie zostało to sprawdzone przez sąd I instancji, iż dokonane przez H. L. wpłaty alimentów, choć w tytule

		<p>przelewów wyraźnie zaznaczono na poczet jakiego długu ich dokonano, komornik mógł, zgodnie z tym co napisano wyżej zaliczyć na poczet wcześniej wymagalnych zaległych alimentów.</p>	
2.1.1.3	kopia wyroku	<p>Treść wyroku podwyższającego alimenty od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej nie była kwestionowana. Wyrok był znany sądowi rejonowemu, który się do tego orzeczenia odnosił w swoim wyroku. Słuszne są uwagi obrońcy, iż sąd rejonowy powołując się na ów wyrok przytoczył błędną datę wydania i sygnaturę, co nie miało jednak przełożenie na wynik sprawy, stanowiąc oczywiste omyłki pisarskie.</p>	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla</p>			

ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku:</p> <p>a/ - art. 439 § 1 pkt 7 kpk tj. sprzeczność w treści wyroku uniemożliwiająca jego wykonanie polegająca na zaniechaniu precyzyjnego wskazania wymiaru kary pozbawienia wolności co uniemożliwia jej wykonanie;</p> <p>- art. 14 § 1 kpk przez przekroczenie granic aktu oskarżenia i przypisanie czynu oskarżonemu za okres, który nie był objęty aktem oskarżenia, w sytuacji, gdy alimenty na rzecz małoletniej córki</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

za ten czasookres zostały przez oskarżonego uiszczone;

b/ - art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk przez odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska, przez jednostronną ocenę materiału dowodowego zmierzającą do skazania oskarżonego;

c/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść przez przyjęcie, że na podstawie zebranych w sprawie dowodów, można uznać, że zachowanie oskarżonego wyczerpywało znamiona przestępstwa niealimentacji, podczas gdy analiza w/w dowodów w kontekście wyjaśnień oskarżonego prowadziła do odmiennych wniosków.

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Choć autorka apelacji podniosła w skardze na pierwszym planie zarzuty sprzeczności w treści wyroku rzekomo uniemożliwiającej jego wykonanie i błędu w ustaleniach faktycznych co do tego, że oskarżony w przyjętym przez sąd rejonowy okresie płacił terminowo alimenty, najcelniejszym zarzutem okazał się dotyczący naruszenia art. 14 § 1 kpk, związany z naruszeniem zasady skargowości. Od razu dla porządku sąd okręgowy stwierdza, iż apelująca, choć trafnie wytyka sądowi I instancji niewskazanie w jakiej jednostce czasowej wymierzono karę, myli się kwalifikując to uchybienie, jako sprzeczność w treści orzeczenia, która uniemożliwia jego wykonanie. Apelacja nie wyjaśnia jaka sprzeczność w treści samego wyroku</p>	

zaistniała poprzez opuszczenie zapisu czy kara jest wymierzona w latach czy miesiącach. Wszak z punktu 2 wyroku wynika jasno, że zdecydowano o warunkowym zawieszeniu wykonania tejże kary, co jasno świadczy, że sądowi rejonowemu chodziło o karę wymierzoną w miesiącach, gdyż probacyjny system wykonywania kary pozbawienia wolności dotyczy tylko i wyłącznie kary do jednego roku pozbawienia wolności (art. 69 § 1 kk); Sąd Rejonowy w Radomsku nie mógł wydając wyrok „myśleć” o karze 3 lat pozbawienia wolności, bo nie miałby możliwości jej zawieszenia. Z resztą art. 209 § 1 kk, z którego zakwalifikowano czyn przypisany oskarżonemu M. L. jest zagrożony karą do roku pozbawienia wolności, więc wykluczonym było sugerowanie, że doświadczony sędzia, nie znając, bądź ignorując treść przepisu, chciał orzec karę nieznaną w tej wysokości

ustawie. Sąd nie mógł też orzec kary pozbawienia wolności w dniach, gdyż takiej możliwości nie przewiduje Kodeks Karny (art. 37 kk). Zatem mimo pustki w tym obszarze każdy prawnik czytający wyrok nie mógł wątpić jaką karę orzekł sąd rejonowy w wyroku, który przecież ogłosił publicznie.

Przekonuje o tym definitywnie treść uzasadnienia. Sąd rejonowy konstruując wyrok z taką luką obraził więc przepis art. 413 § 2 pkt 2 kpk, co mogło zostać naprawione poprzez stosowne uzupełnienie przez sąd odwoławczy, o co wnosił na rozprawie apelacyjnej prokurator, jednak z stało się zbyteczne z racji uchylenia wyroku w zakresie skazania za ten czyn z innych powodów.

Powracając do zarzutu naruszenia art. 14 § 1 kk słusznie skarżąca wytknęła, iż sąd rejonowy skazał M. L., za czyn nieobjęty skargą prokuratorską. Otóż prokurator zarzucił oskarżonemu niealimentację na

rzecz sprecyzowanej
pokrzywdzonej od
22 lutego 2012 r. do
9 kwietnia 2017 r.,
której przedmiotem
były świadczenia
alimentacyjne
określone ugodą
zawartą przed
Sądem Rejonowy
w Katowicach –
Zachodzie w K. z
9 marca 2009 r.
w wysokości 400
złotych miesięcznie.
Sąd Rejonowy w
Radomsku
zaskarżonym
wyrokiem skazał
oskarżonego za
czyn wyczerpujący
znamiona art. 209 §
1 kk polegający na
tym, że w okresie
od 13 lipca 2017
r. do 15 listopada
2017 r. uchylał
się od alimentacji
na rzecz tej samej
pokrzywdzonej,
której przedmiotem
były świadczenia
alimentacyjne
określone co do
wysokości określone
ugodą zawartą przed
Sądem Rejonowy
w Katowicach –
Zachodzie w
Katowicach z 9
marca 2009 r. w
sprawie V RC 6/09/
Z oraz wyrokiem
Sądu Rejonowego
w Tychach z 30
stycznia 2017 r..
w sprawie III RC
157/17 (powinno być
z 30 października
2017 r. w sprawie

III RC 156/17).
Uzasadnienie milczy
na temat powodów
tak istotnej zmiany
okresu popełnienia
czynu zabronionego
zarzucanego
oskarżonemu, nie
tłumaczy dlaczego
sąd uznał, że
jest ona prawnie
dopuszczalna i co
za tym przemawia.
Porównanie samych
okresów
niealimentacji na
pierwszy rzut oka
wskazuje, iż nie
tylko nie pokrywają
się ze sobą, a
nawet częściowo
nie zazębiają. Kiedy
kończy się okres
niealimentacji
określony skargą
prokuratora (9
kwietnia 2017 r.),
następuje 3
miesięczna przerwa
i dopiero po jej
upływie „zaczyna
się” okres
niealimentacji
ustalony przez sąd
rejonowy trwając od
13 lipca 2017 r. do
15 listopada 2017
r. Sąd okręgowy
zdaje sobie sprawę,
iż w licznych
orzeczeniach
sądowych i
piśmiennictwie
dopuszczano
możliwość korekty
czasu popełnienia
przestępstwa,
jednakże u podstaw
takiego
rozstrzygnięcia

leżało zawsze podstawowe ustalenie, że chodzi o ten sam czyn, z omyłkowo podaną datą popełnienia, nie zaś o sytuację kiedy sąd w miejsce tego, co zarzucił prokurator przypisał zupełnie inne zachowanie, odbywające się w innym czasie (por. D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany, Gdańsk 2020, art. 399., wyroki SN: z 4.01.2006 r., IV KK 376/05, OSNwSK 2006, poz. 35; z 21.09.2006 r., V KK 10/06, LEX nr 196961; z 2.03.2011 r., III KK 366/10, OSNKW 2011/6, poz. 51; postanowienia SN: z 12.01.2006 r., II KK 96/05, LEX nr 172202; z 19.10.2006 r., II KK 246/06, LEX nr 202125; z 5.02.2002 r., V KKN 473/99, OSNKW 2002/5-6, poz. 34; z 30.08.2001 r., V KKN 111/01, LEX nr 51844; uchwała SN z 15.06.2007 r., I KZP 15/07, OSNKW 2007/7-8, poz. 55).

Przyjmuje się też, że nie narusza granic oskarżenia modyfikacja ram czasowych okresu popełnienia tzw. przestępstw zbiorowych (np. art. 209 § 1 k.k.). W związku z tym sąd jest uprawniony do innego określenia początku lub końca tego okresu. Rozciągnięcie czasu końcowego popełnienia tego przestępstwa może nastąpić do daty wyroku sądu pierwszej instancji (D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany, Gdańsk 2020, art. 399, wyrok SN z 27.02.2002 r., II KKN 17/00, OSNKW 2002/7-8, poz. 55, postanowienie SN z 14.10.2002 r., II KKN 409/00, LEX nr 56089). Zmiana ram czasowych „wstecz lub na przyszłość” alimentacji nie jest więc wykluczona, byleby była zakotwiczona w okresie „pierwotnym” przyjętym w akcie

oskarżenia; zmiana ma dotyczyć „tego okresu”, a nie zupełnie innego. Tymczasem to powiązanie Sąd Rejonowy „zerwał” skazując oskarżonego za czyn, który zaczął się dopiero 3 miesiące po tym, jak miała skończyć się niealimentacja oskarżonego, według wersji ze skargi prokuratorskiej; innymi słowy, sąd rejonowy (pomijając kwestie rozszerzenia zakresu penalizacji o „bezzskutkową niealimentację” opisaną aktualnie w art. 209 § 1 kk, czy też dokonane wpłaty z rachunku bankowego H. L.) mógł przedłużyć okres uchylania się przez sprawcę od alimentów do 15 listopada 2017 r. (a nawet do wydania przez siebie wyroku), gdyby zachował tutaj ciągłość z czynem zarzuconym przez prokuratora (kończącym się 9 kwietnia 2017 r.). Natomiast określając początek niealimentowania na 13 lipca 2017 r. sąd przypisał oskarżonemu nie objęty skargą czyn,

przeznaczony 3
miesięczną przerwą,
zrywającą zupełnie
czasowy związek z
zachowaniem
opisanym w skardze
prokuratorskiej.
Zastąpił to co
zarzucił prokurator
czymś, co odbyło
się na innym
odcinku czasowym.
W obecnym
brzmieniu art. 209
§ 1 kk wymaga
dla wyczerpania
jego znamion 3
miesięcznego
nieuiszczania rat
alimentacyjnych,
zatem w czasie
opisanej wyżej
przerwy, zgodnie z
wolą ustawodawcy,
oskarżony mógł
dopuścić się
odrębnego
przestępstwa.

W konsekwencji
wyjścia poza granice
aktu oskarżenia sąd
skazał oskarżonego
M. L. za czyn,
który nie został
mu zarzucony przez
prokuratora,
wyrokował więc bez
skargi
uprawnionego
oskarżyciela.

Negatywna
przesłanka
procesowa z art.
17 § 1pkt 9
kpk obejmuje dwa
rodzaje przypadków
– pierwszy, gdy
osoba nie miała
żadnej legitymacji

do wystąpienia z oskarżeniem (m.in. nie była pokrzywdzonym przestępstwem ściągany z oskarżenia prywatnego), i drugi, gdy czyn przypisany nie jest tożsamy z czynem zarzuconym (co oznacza, że orzeczono w przedmiocie przestępstwa, którego osądzenia w ogóle nie żądał oskarżyciel) – szczególnie co do zakresu podmiotów uprawnionych do wnoszenia aktów oskarżenia (por. M. Kurowski Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I, wyd. IV, red. D. Świecki, Warszawa 2018, art. 17.). W takim układzie procesowym wyrok w punkcie 1 ulegał uchyleniu w związku z zaistnieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 kpk. Rozstrzygnięcie to nie stoi na przeszkodzie w skierowaniu przez prokuratora aktu oskarżenia przeciwko oskarżonemu obejmującego przypisany przez sąd

rejonowy okres o ile ustalenia faktyczne będą prowadziły do stanowiska, iż M. L. uchylał się od płacenia alimentów; zeznania świadka B. K. dotyczące jej doskonałej sytuacji finansowej wykluczają uznanie, iżby na skutek zachowania oskarżonego (o ile dojdziemy do przekonania, że oskarżony nie płacił alimentów – patrz uwagi w rubryce 2.1.1.1.) nastąpiło narażenie małoletniej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych (art. 209 § 1a kk).

Jak już napisano, Sąd Rejonowy w Radomsku rozpoznając i rozstrzygając sprawę zajął się zdarzeniem nieobjętym skargą, pomijając to, co stanowiło substrat aktu oskarżenia. Koniecznym jest w takim układzie, aby wypowiedział się co do zarzutu aktu oskarżenia i rozstrzygnął co do niego. Dopiero kiedy wyda rozstrzygnięcie odnośnie skargi prokuratora, zaktualizuje się opcja dokonania

kontroli instancyjnej
rozstrzygnięcia w
przedmiocie
procesu, co do
istoty sprawy. Aby
umożliwić to sądowi
rejonowego
koniecznym było
przekazanie mu
sprawy w zakresie
czynu zarzucanego
aktem oskarżenia
(z wyłączeniem
rozstrzygnięcia o tym
czego prokurator nie
zarzucał M. L.) do
rozpoznania i to
nie „ponownego”, a
po raz pierwszy
(por. wyrok SN z
14.04.2016 r., V
KK 458/15, LEX nr
2294600). Podczas
rozpoznania sprawy
sąd rejonowy
zobowiązany będzie
uwzględnić, iż
zachowanie
polegające na
uchylaniu się od
obowiązku
alimentacyjnego,
jeżeli łączna
wysokość
powstałych w skutek
tego zaległości
stanowi
równowartość co
najmniej 3
świadczeń
okresowych, albo
jeżeli opóźnienie
zaległego
świadczenia innego
niż okresowe wynosi
co najmniej 3
miesiące, które nie
naraża
pokrzywdzonego na
niemożność

zaspokojenia
podstawowych
potrzeb życiowych
stało się
przestępstwem na
mocy zmiany art.
209 kk
zrealizowanej
ustawą z 23 marca
2017 r. o zmianie
ustawy - Kodeks
karny oraz ustawy
o pomocy osobom
uprawnionym do
alimentów (Dz. U.
poz. 952), która
weszła w życie 13
lipca 2017 r. (czyn
oskarżonego według
organu
prokuratorskiego
miał trwać do 9
kwietnia 2017 r.)
w kontekście zasad:
nullum crimen sine
lege i nulla poena
sine lege. "Zasady
te oznaczają, iż
nie ma przestępstwa
bez ustawy
obowiązującej w
czasie popełnienia
przestępstwa, nie
ma kary bez
przewidującej jej
ustawy oraz że
prawo nie działa
wstecz, a zatem, że
można orzekać tylko
na podstawie prawa
obowiązującego w
chwili popełnienia
czynu. Zasada lex
retro non agit
stwarza gwarancję
bezpieczeństwa, iż
działanie nie będące
przestępstwem nie
stanie się nim po
jakimś czasie, a

jeżeli jest karalne, to jest zagrożone dokładnie określoną karą" (por. postanowienie SN z 2.07.2002 r., II KK 143/02, LEX nr 55526 i przytoczone tam orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego).

Stosownie do art. 436 kpk sąd odwoławczy zrezygnował ze szczegółowej analizy pozostałych zarzutów i argumentów apelacji obrońcy z uwagi na stwierdzenie, że postępowanie prowadzone w tej sprawie dotknięte zostało uchybieniem z art. 439 § 1 k.p.k.

Wniosek

O uchylenie wyroku w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi rejonowemu w Radomsku w zakresie zarzuconym aktem oskarżenia.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny.			
Opisano wyżej.			
3.2.	<p>d/ naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 1 § 2 kk przez zaniechanie umorzenia postępowania wobec znikomej społecznej szkodliwości czynu;</p> <p>e/ naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 66 kk przez zaniechanie warunkowego umorzenia postępowania (..);</p> <p>f/ rażąco surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności w sytuacji, gdy wszelkie okoliczności sprawy, a zwłaszcza uprzednia niekaralność oskarżonego, czasookres przypisanego mu czynu, uiszczenie należności uzasadniają przekonanie o zasadności wymierzenia kary o charakterze wolnościowym (...);</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny			
Stosownie do art. 436 kpk sąd odwoławczy zrezygnował ze szczegółowej analizy poszczególnych zarzutów i argumentów apelacji oskarżonego z uwagi na stwierdzenie, że postępowanie prowadzone w tej sprawie dotknięte zostało uchybieniem z art. 439 § 1 k.p.k.			
Wniosek			
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
3.3.	a/ błędnej oceny wyjaśnień oskarżonego poprzez odmówienie im wiary, jako niezgodnych z "wszystkimi zgromadzonymi dowodami" w tym zeznaniami B. K., podczas gdy sąd w uzasadnieniu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>nie wskazał tychże dowodów;</p> <p>b/ błędnej oceny opinii sądowopsychiatrycznej poprzez danie jej wiary, podczas gdy badanie trwało krótki czas, biegli zadali oskarżonemu pytania nie związane ze sprawą, co świadczy, że "mieli przed sobą" dokumentację z innej sprawy;</p> <p>c/pominięcia przez sąd dowodów z potwierdzeń wpłat na poczet alimentów za okres kwiecień - październik 2017 r. i listopad 2017 r. świadczących, że za te okresy alimenty uregulowano, a sąd przyjął mimo to, że oskarżony w tym czasie nie płacił alimentów;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Stosownie do art. 436 kpk sąd odwoławczy zrezygnował ze szczegółowej analizy poszczególnych zarzutów i argumentów apelacji oskarżonego z uwagi na</p>			

<p>stwierdzenie, że postępowanie prowadzone w tej sprawie dotknięte zostało uchybieniem z art. 439 § 1 k.p.k.</p>			
<p>Wniosek</p>			
	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>e/błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie świadomości oskarżonego co do konieczności płacenia alimentów na rzecz E. K., ponieważ oskarżony "nie był informowany przez Sąd o obowiązkach i uprawnieniach w stosunku do dziecka";</p> <p>f/ błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że oskarżony nie płacił alimentów na córkę, podczas gdy po ustaleniu alimentów wywiązywał się z nich płacąc raty alimentacyjne na rzecz A. K. do</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	jej śmierci, a żaden wyrok nie zobowiązywał na płacenie alimentów do rąk B. K.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Wniosek			
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			

<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Rozstrzygnięcie o wynagrodzeniu obrońcy oskarżonego M. L. z urzędu z punktu 3.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Obrońca reprezentował oskarżonego przed sądem I instancji, sporządził skuteczną apelację, co uzasadniało przyznanie mu wynagrodzenia w wysokości ustalonej na podstawie przepisów prawidłowo zastosowanych przez tenże sąd. Nie było podstaw do korekty, ani uchylenia tej decyzji.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	

Zwiąże o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
Sąd rejonowy skazał oskarżonego za czyn			

<p>nieobjęty zarzutem wybiegając poza ramy aktu oskarżenia. Zaistniało uchybienie z artr. 439 § 1 pkt 9 kpk co obligowało sąd odwoławczy do uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania w oparciu o art. 17 § 1 pkt 9 kpk.</p>		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąźle o powodach uchylenia		
<p>0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>Napisano w końcowym fragmencie wyводу w rubryce 3.1.</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
3.	<p>Orzeczenie z tego punktu wyroku sądu odwoławczego jest</p>	

	<p>administracyjnym zwrotem akt do Sądu Rejonowego w Radomsku, aby zgodnie ze swoimi kompetencjami i właściwością rozstrzygnął skargę prokuratorską, co jak dotąd, nie nastąpiło. Szerzej na ten temat w rubryce 3.1. w uwagach dotyczących naruszenia art. 14 §1 kpk.</p>	
6. Koszty Procesu		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>4.</p>	<p>Na podstawie § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016 poz. 1714) zasądzono na rzecz adwokata M. B. wynagrodzenie w wysokości 420 złotych, powiększone o VAT z tytułu pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w</p>	

	postępowaniu apelacyjnym.	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana